

jeg kan gjerne sige ikke hovedsagelig af religiøse Grunde, men af almenmenneskelige og af økonomiske Grunde tillige. I saa Henseende, i de af mig nævnte Retninger, har jeg ikke mærket synderlig til Ministeriets Virksomhed. Af de Udgifter, som vi have paa Budgettet, anvendes der, som jeg har nævnt, Intet til Alderdomsforsørgelse, Intet til Sygekasserne, meget Lidt i det Hele i filantropiske Diemed, thi at der udlaaes en Snees Tusind til Hedehusmænd, som forresten ingen Lyst have til dem, har jo Mindre at sige. Derimod udvines der store Summer til vort Forsvarsvæsen. Det skurede i det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen) Ører, at det ærede Medlem fra Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) oplyste, at der blev brugt $\frac{2}{3}$ af vore Indtægter til Forsvarsvæsenet. Det ærede Medlem fra Helsingør vred sig piensynlig under disse Tal og søgte at komme bort derfra, men han maa tælle, hvorledes han tælle vil, Resultatet bliver dog 20 Millioner. Jeg kan godt forstaa, at man slet ikke synes om at faae dette at høre paa en Tid, da man fra flere Sider, enten fordi man ikke veed eller ikke vil vide anderledes, søger at indbilde Befolkningen, at Hæren mangler Vaaben, og at vi Intet udgive til Forsvarsvæsenet — paa en saadan Tid kan jeg nok forstaa, at man ikke synes om at faae at vide, at Sandheden er den, at der til Forsvarsvæsenet aarlig udgives 20 Millioner. Det ærede Medlem fra Helsingør maa regne, som han vil, tælle sammen, som han vil, han kommer dog ikke bort fra de 20 Millioner, som staa der. De staa der; lad der end gaa et Par Millioner til Afslag — høiere pleie vi ikke at gaa i dette stikkelige Thing —, saa bliver der dog 18 Millioner tilbage, og det er Mere end $\frac{2}{3}$ af den Indtægt, som indkommer ved de indirekte og direkte Skatter. Jeg skal ikke hermed udtale mig om, hvorvidt det er for Meget eller ikke, men jeg konstaterer kun Faktum. Man gjør altsaa ikke ret og vel i at fortælle Landet, at vi Intet gjør for vort Forsvarsvæsen; forresten vil jeg ikke sige, at det gjør os Noget som Parti, men det gjør den Sag Noget, for hvilken de Herrer i hvert Fald mene at have Interesse. Jeg skal endogjaa gaa videre, jeg vil endogjaa sige: blive staaende ved de 18 Millioner kunne vi ikke, vi maa enten længere ned, saaledes at vi faae en meget mindre Hær, eller ogjaa vi maa give noget Mere ud. Det maa vi, vi kunne dog ikke blive ved at staa paa dette døde Punkt Nar ud og Nar ind uden at gjøre os klart, hvad vi ville. Det vil selvfølgelig ogjaa ske, naar disse døde Tilstande, vi nu ere i, spinde bort. Sa, hvor længe de ville vare, derfor raader det høitærede Ministerium og ogjaa

Publikum; thi der er en Strøm i den offentlige Mening, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 7de Valgkreds (C. Hage) udtalte igaar, der sikkert ikke i Længden vil finde sig i, at Politiken er et dødt Punkt hertillands; tidligere eller senere maa vi komme over det døde Punkt. Det høie Ministerium kan ikke i Længden holde sig paa en Doktrin; det vil blive for fattig en Kost for hele den store Befolkning, der længes efter økonomiske Reforme, for dem, der længes efter kirkelige Reforme, for dem, der længes efter Reforme paa det almenmenneskelige Omraade — det vil blive for fattig en Kost at vide og troste sig med, at vi hertilands have et Ministerium, der sidder paa den Doktrin, at det er Kongen, der skal angive Styrelsens Retning. Tidligere eller senere vil der naturligvis ske en Forandring, og naar denne Forandring sker, skal jeg paa Forhaand erklære for mit Vedkommende, at med Hensyn til Forsvarsvæsenet kan man ikke blive staaende ved det, vi nu staa ved; enten maa vi frem eller tilbage; vi maa have noget mere Afrundet, om jeg maa bruge det Udtryk, thi det er ikke nogen forstandig Økonomi at udgive Pengene paa den Maade, som nu sker. — Jeg skal hermed slutte; jeg har kun fundet mig foranlediget til at gjøre disse Bemærkninger, netop fordi den Side, jeg her har taget frem, ikke er kommen frem. Endnu vil jeg dog nævne en Ting, som det forekommer mig, at Pengene ogjaa kunde faae en passende Anvendelse til; det er til at lette Kommunerne i deres meget store Udgifter. Her er et stort Omraade at udrette Noget paa, og hvorfor har det høitærede Ministerium, som jo selv fortæller, eller om hvem dets Tilhængere saa tidt fortælle, at det er et Reformministerium, ikke taget fat paa Udvæjningen af dette, dels ved Hjælp af Statskassens Midler, dels ved Hjælp af den mellemkommunale Bestatning? Det er en Ting, jeg hører, Kjøbstadbefolkningen længes efter. Men maaste har Ministeriet ikke havt Tid dertil, Tid for den Doktrin, jeg har omtalt, og som skal fastholdes, som skal — som Luther vilde sige — indrives i Folket, men den Doktrin skal visjelig ikke drives ind i det danske Folk, at det er Kongemagten, der her skal angive Styrelsens Retning. Kongemagten vilde selv visjelig være allerdaarligst tjent med, om Kampen blev ført paa denne Maade, som det ærede Medlem for Middelfart (Monrad) ogjaa igaar hentydede til. Sa, jeg tror, at det er et almindeligt Haab og Ønske, at Politiken snart maa blive noget Andet end det døde Punkt, men hvornaar det skal ske, beror jo paa mange Omstændigheder; men ske vil det visjelig, og i saa Henseende kan